

mala laguna

preporučuje:

Koralina i tajanstveni svet, Nil Gejmen

Knjiga o groblju, Nil Gejmen

Uspavana i vreteno, Nil Gejmen

Srećom, MLEKO...

NIL GEJMEN

ILUSTROVAO
KRIS RIDL

Preveo
Draško Roganović

malá laguna
www.malalaguna.rs

Naslov originala

Neil Gaiman

FORTUNATELY, THE MILK . . .

Text copyright © Neil Gaiman 2013

Illustrations copyright © Chris Riddell 2013

Translation copyright © 2016 za srpsko izdanje, LAGUNA

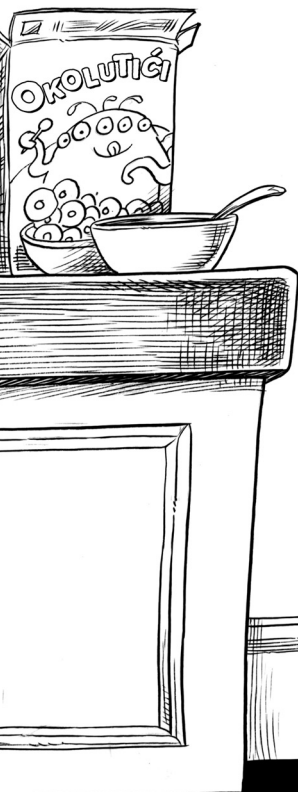
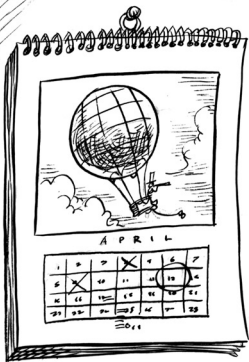

*Mom pokojnom ocu Dejvidu, koji bi ovu priču
s uživanjem ispričevao i mom sinu Majklu,
a ovaj ne bi poverovao ni reč, s ljubavlju.*

N. G.

Džeku.

K. R.

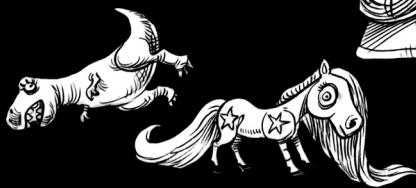
PODSETNIK

proba školskog
orkestra
čas violine
vodoinstalater
nahriniti zlatnu
ribicu

voli vas
mama

**NESTALO
NAM JE
MLEKAI**

Posetimo svetu
**gusarsku
rodendansku
žurku!**

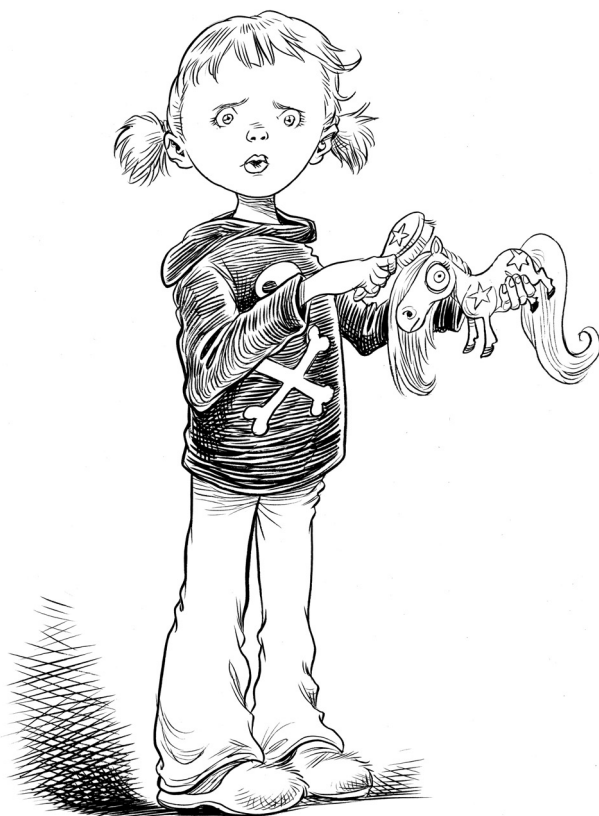

Ufrižideru je bilo samo soka od pomorandže. Ničeg drugog što biste mogli da stavite na pahuljice, sem ako ne mislite da bi kečap, majonez ili sirće od krastavčića lepo išli uz „okolutiće“, što ne mislimo ni ja ni moja mlađa seka, iako je ona svojevremeno pojela svakojake čudne stvari, kao na primer pečurke s čokoladom.*

* Nisu joj baš prijale. A ja joj nisam ni rekao da sam stavio pečurke u čokoladu. Bio je to eksperiment.

„Nema mleka“, rekla je moja seka.
„Jok“, odgovorio sam ja, gledajući
za svaki slučaj iza tegle džema u friži-
deru. „Ama baš nimalo.“

Naša mama je otišla na neku konferenciju. Izlagala je svoj naučni rad o gušterima. A pre odlaska nas je podsetila na sve bitne stvari koje su morale da se obave dok ona nije tu.

Tata je čitao novine. Mislim da ne obraća previše pažnje na svet oko sebe kad je zadubljen u svoje novine.

„Jesi li me čuo?“, upitala ga je moja mama sumnjičavo. „Šta sam rekla?“

„Da ne zaboravim da odvedem decu sutra na probu školskog orkestra; u sredu uveče je čas violine; u zamrzivaču si zaledila po večeru za svako veče i obeležila ih po

danima; rezervni ključ od kuće je kod Nikolsonovih; vodoinstalater dolazi u ponedjeljak ujutru, pa dotad ne smemo da puštamo vodu u toaletu na spratu; treba hraniti zlatnu ribicu; voliš nas i vraćaš se u četvrtak“, odgovorio je moj otac.

Mislim da je mama bila vrlo iznenađena. Rekla je: „Da, baš tako“, i

sve nas izljubila. A
zatim je dodala:

„A da,
samo što
nam nije
ponestalo
mleka.
Moraćeš
da skok-
neš da ga
kupiš.“

Nakon što je otišla, tata je sebi skuvaio šolju čaja. Tad je još bilo mleka.

Odmrzli smo Obrok broj jedan, ali smo malo zabrljali pri podgrevanju, pa smo umesto toga otišli u indijski restoran. Tata nam je pre spavanja napravio po šolju tople čokolade, da nam nadomesti „Odsustvo mame“.

To je bilo sinoć.

A sada je u kuhinju ušao i Tata.
„Jedite svoje pahuljice“, rekao je. „Ne zaboravite, po podne imate probu školskog orkestra.“

„Ne možemo da jedemo pahuljice“, tužno će moja sestra.

„Ne shvatam zašto ne biste mogli“, rekao je naš otac.

„Imamo pahuljica koliko vam duša ište. Imamo 'okolutiće', imamo musli. Imamo činije. Imamo kašike. Kašike su sjajna stvar. One mu dođu kao viljuške, ali bez onog silnog bockanja.“

„Nema mleka“, rekoh ja.

„Nema mleka“, reče moja seka.

Posmatrao sam tatu kako razmišlja o tome. Činilo se kao da se sprema da predloži da doručujemo nešto za šta nam i ne treba mleko, kao na primer kobasice, ali se onda izgleda setio da bez mleka ne može da pije čaj, jer je nabacio svoju „nema čaja“ grimasu.

„Sirota moja dečice“, rekao je on.

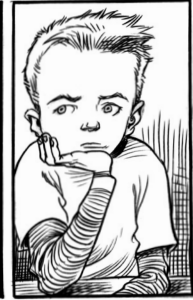
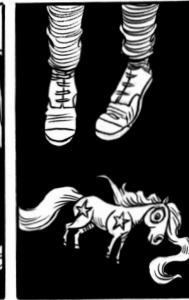
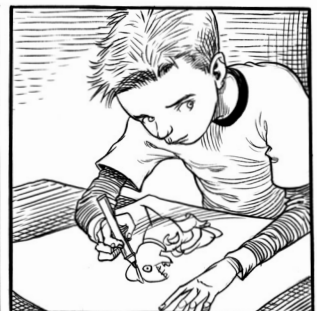
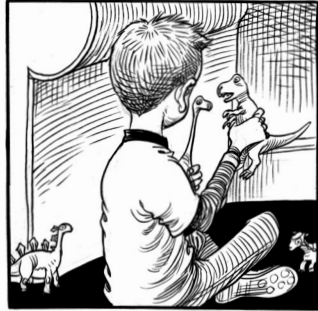
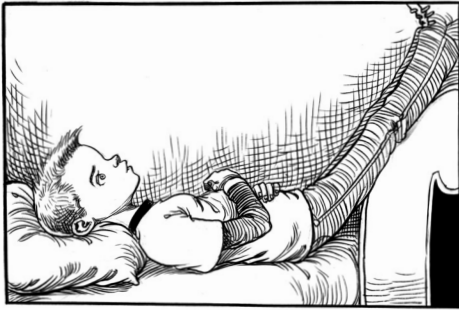
„Ja ću otići do radnje na čošku. Ja ću vam doneti mleko.“

„Hvala“, rekla je moja sestra.
„Nemoj obrano“, dodao sam ja.
„Ima ukus kao voda.“
„Važi“, rekao je tata. „Kupiću
punomasno.“

A onda je izašao.

Sipao sam „okolutiće“ u činiju,
piljio u njih i čekao.

„Koliko je već prošlo?“, upitala je moja sestra.

„Sto godina“, uzvratilo sam ja.

„I meni se čini“,

potvrdila je moja seka.

Pili smo sok od pomorandže. Seka je vežbala violinu. Predložio sam joj da prestane da svira, a ona me je poslušala.

A zatim mi se krevetjila.

„Koliko je sad prošlo?“, upitala je.

„Dvesta godina“, odgovorio sam ja.

„A šta ako se nikada ne vrati?“, nastavila je s pitanjima.

„Pa, mogli bismo da pojedemo kisele krastavčiće“, rekao sam ja.

„Ne jedu se krastavčići za doručak“, rekla je moja sestra. „Plus ja ne

volim krastavčiče ni za jedan obrok. A šta ako mu se desilo nešto grozno? Mama ima nas da okrivi.“

„Sigurno je samo naleteo na nekog od svojih prijatelja u radnjici na uglu“, uveravao sam je ja, „gde su se zapričali, pa je izgubio pojam o vremenu.“

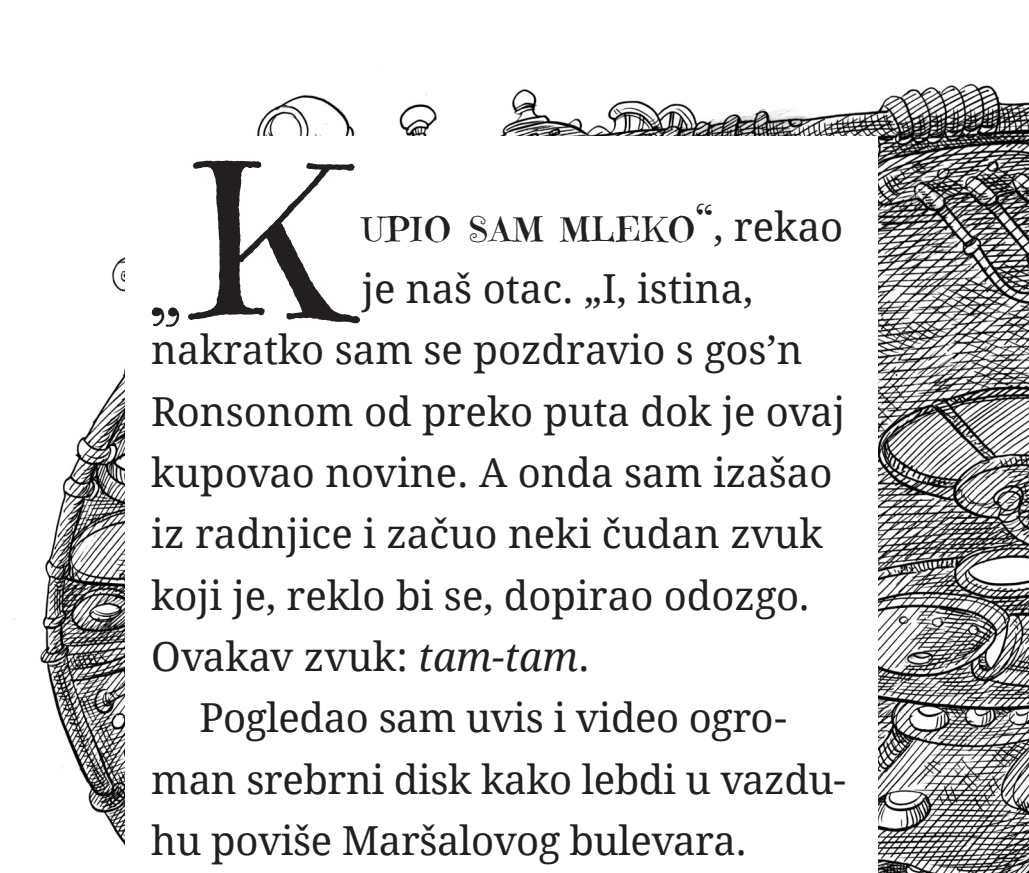
Pojeo sam jedan suvi okolutić, onako eksperimentalno. Bio je kao fol okej, ali ni približno dobar kao što bi bio s mlekom.

Sa ulaznih vrata se začulo *tup* i *tras*, a onda je na njih ušao naš otac.

„Gde si ti sve ovo vreme?“, upitala ga je moja seka.

„Ah“, počeo je naš otac. „Ovaj. Da. Pa, nećete verovati šta mi se dogodilo.“

„Naleteo si na nekog poznanika“, rekao sam ja, „I izgubio pojam o vremenu.“

„**K**UPIO SAM MLEKO“, rekao je naš otac. „I, istina, nakratko sam se pozdravio s gos'n Ronsonom od preko puta dok je ovaj kupovao novine. A onda sam izašao iz radnjice i začuo neki čudan zvuk koji je, reklo bi se, dopirao odozgo. Ovakav zvuk: *tam-tam*.

Pogledao sam uvis i video ogroman srebrni disk kako lebdi u vazduhu poviše Maršalovog bulevara.

